

Εἰς Ταμνῶν ἐπιγραφὴν ὑπὸ Γ. Παπαβασιλείου.

81

ἄλλοθεν μαρτυρεῖται) δὲν δυνάμεθα νὰ νοήσωμεν, τίνα παράσπασιν ἐθεῶντο οἱ προσερχόμενοι οὐδὲ τί ἦτο δυνατὸν νὰ διδαχθῶσιν ἐκ τοῦ δώρου τούτου τῆς Ξενοκρατείας. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἐρωτᾶται: τίς λοιπὸν ἦτο ἡ διδασκαλία, ἀνθ' ἧς ἡ Ξενοκράτεια ἀνέθηκε τὸ ἀνάγλυφον; Ὡς ἡμεῖς εἰκάζομεν, εἰς τὸ παρά τὸν Κηφισὸν Νυμφαῖον, ἔνθα πρὸς τῷ Κηφισῷ ἐλατρεύοντο αἱ γενέθλια Νύμφαι, ἡ λοχεῖα Ἄρτεμις καὶ ἡ Εἰλείθυια, αἱ γυναῖκες αἱ πρόσκαιρον στείρωσιν πάσχουσαι ἕνεκα παθήσεώς τινος τῆς μήτρας καὶ θεραπείας δεόμεναι πρὸς κύησιν κατέφευγον ζητοῦσαι μαντεῖαν ἢ μᾶλλον ἰατρικὴν συμβουλήν. Καὶ ἡ Ξενοκράτεια λοιπὸν οὕτω τέκνον κεκτημένη καὶ σφόδρα τούτου νὰ τύχη ποθοῦσα καὶ ἐξ ἀδαδουχῆτων γάμων πιθανῶς, ὡς τεκμαιρόμεθα ἐκ τῆς μὴ ἀναγραφῆς τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ξενιάδου, ἀλλὰ μόνον τοῦ ἑαυτῆς, ἠτήσατο παρά τῶν γενεθλίων Νυμφῶν καὶ τῶν συμβῶμων θεῶν τὴν πλήρωσιν τοῦ πόθου αὐτῆς. Διδαχθεῖσα δὲ ὑπὸ τῶν καὶ ἰατρικὰς γνώσεις πιθανῶς ἐχόντων ἱερέων, οἵτινες ἴσως τὰς συμβουλάς αὐτῶν παρεῖχον ὑπὸ μορφὴν μαντεῶν ἢ χρησμῶν, τίνι τρόπῳ ἠδύνατο νὰ τύχη τοῦ ποθομένου καὶ τεκοῦσα τὸν ὁμόνυ-

μον τῷ πατρὶ αὐτῆς Ξενιάδην ἐξεδήλωσε τὴν ἐπὶ διδασκαλίᾳ ἐπιτελέστων ἀγαθῶν (= ἀγαθῶν ἀ ἐπιτετέλεσται) εὐγνωμοσύνην αὐτῆς τὸ τε ἱερὸν ἰδρύσασα καὶ ὡς δῶρον τὸ ἀνάγλυφον ἀναθεῖσα. Τὴν εἰκασίαν ἡμῶν ταύτην ἐνισχύει λίαν αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀνάγλυφον, ὅπερ, ὡς πειστικώτατα ὁ κ. Στάης ἠρμήνευσεν, ἀπεικονίζει τὴν ὑπὸ τοῦ Εὐθύου ἀνεύρεσιν τοῦ Ἴωνος, ὃν ἔτεκεν ἡ Κρέουσα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ δὲ Εὐθύος πεισθεὶς εἰς τὸν χρησμὸν, ὃν ὁ θεὸς διὰ τῆς Πυθίας ἀνεῖλεν αὐτῷ, ὡς ἴδιον τέκνον ὑπέλαβεν. Τοῦτο δὲ ἡμεῖς τοῦλάχιστον νομίζομεν πιθανόν, πλὴν ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ Ξενοκράτεια συνειδυῖα τοὺς μετὰ τινος θνητοῦ Ἀπόλλωνος ἔρωτας αὐτῆς ἐπέισθη ὑπὸ τῶν ἱερέων καὶ υιοθέτησε ξένον τέκνον, ὅπερ, ὡς ὁ Εὐθύος, ὡς ἴδιον ὑπέλαβεν. Οὕτω δὲ ἡμεῖς τοῦλάχιστον δυνάμεθα νὰ νοήσωμεν, τίνας ἕνεκα ἡ Ξενοκράτεια ὡς δῶρον ἀνέθηκε τῷ Κηφισῷ καὶ τοῖς συμβῶμοις θεοῖς εἰκόνα, ἐν ἣ ἀπεικονίζεται ἡ ἀνεύρεσις καὶ ἀναγνώρισις τοῦ Ἴωνος ὑπὸ τοῦ Εὐθύου ὡς υἱοῦ αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ἄλλο τι.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 20ῃ μαΐου 1910.

Γεώργιος Ἀ. Παπαβασιλείου.

Παρατηρήσεις εἰς Ταμνῶν ἐπιγραφὴν

(AE 1907, 23)

ὑπὸ

Γεωργίου Ἀ. Παπαβασιλείου.

Τῆς ἐν τῇ AE 1907 σελ. 23 δημοσιευθείσης ἐπιγραφῆς δημοσιεύομεν ἐνθάδε εἰκόνα (ἐν σελ. 82) λαβόντες ἀφορμὴν ἐκ τῆς συμπληρώσεως, ἣν ἐποίησατο ὁ κ. Wilhelm ἐν Beiträge zur griech. Inschriftenkunde, ὡς μαθητόμεν ἐξ ὧν ὁ κ. Ziebarth γράφει ἐν τῇ Philologische Wochenschrift περὶ αὐτῆς. Ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Ziebarth λεγομένων τεκμαιρόμεθα, ὅτι ὁ κ. W. νομίζει ὅτι ἡ ὑφ' ἡμῶν δημοσιευθεῖσα ἐπιγραφὴ εἶνε μέρος τῆς ὑπ' αὐτοῦ δημοσιευθείσης ἐν τῇ AE (1892 σελ.

159). Ἡ μεγάλη ὁμοιωσὶς τῶν ἐν ἐκάστῳ στίχῳ γραμμάτων καὶ ὁ διάφορος χωρισμὸς τῶν συλλαβῶν ἐν ἑκατέρᾳ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων, ὡς ὀρθότατα παρατηρεῖ ὁ κ. Ziebarth, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ ἡμετέρα ἐπιγραφὴ δὲν δύναται νὰ εἶνε μέρος τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Wilhelm προδημοσιευθείσης. Πλὴν τούτου προσθετέον πρῶτον μὲν ὅτι τὸ πλάτος τοῦ λίθου, ἐν ᾧ εἶνε κεχαραγμένη ἡ ὑπὸ Wilhelm δημοσιευθεῖσα, δὲν εἶνε τὸ αὐτὸ πρὸς τὸν λίθον, ἐν ᾧ ἡ ἡμετέρα, εἶτα ὅτι, ἐν ᾧ συνήθως αἱ στήλαι αἰ